

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. M.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2015, č. j. CPR-11854-3/ČJ-2015-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 A 65/2015 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2015, č. j. CPR-11854-3/ČJ-2015-930310-V231, jímž žalovaná zamítla stěžovatelovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně"), ze dne 23. 3. 2015, č. j. KRPA-40530-37/ČJ-2015-000022. Tímto rozhodnutím bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, po kterou nelze stěžovateli

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán prvního stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stěžovateli stanovena doba k vycestování podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 20 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně dále rozhodl podle § 20a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 stejného zákona.

Městský soud shledal všechny stěžovatelovy námitky nedůvodnými a žalobu zamítl. Soud prvně neshledal pochybení v postupu správních orgánů ohledně posouzení možného zásahu do stěžovatelova rodinného a soukromého života, když dospěl k závěru, že se o nepřiměřený zásah nejedná. Se správními orgány souhlasil rovněž v tom, že výslech stěžovatelovy přítelkyně by nepřinesl nic nového, a byl tedy nadbytečný. Stejně tak neshledal pochybení správních orgánů při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců, ani při zjišťování skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nedůvodnou shledal také námitku ohledně nevypořádání se s odvolací námitkou proti závaznému stanovisku OAMP ze dne 9. 3. 2015, č. j. KRPA-40530/ČJ-2015-000022.

Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítá kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tzn. tvrdí nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky v předchozím řízení a jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel předně obecně namítá, že se městský soud kvalitativně relevantně nevypořádal s žalobními námitkami, když prakticky toliko převzal argumentaci žalované a bez dalšího její postup aproboval, čímž vyjádřil souhlas i s postupem správního orgánu prvního stupně. Poněvadž stěžovatel nadále považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná a nepřezkoumatelná, má za to, že tímto svým postupem zatížil nezákonností a nepřezkoumatelností svůj rozsudek také městský soud.

Stěžovatel konkrétně namítá, že se městský soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkou proti nedostatečnému přezkumu prvoinstančního rozhodnutí odvolacím správním orgánem, který dle stěžovatelova názoru nedostál zákonným požadavkům, jež jsou na činnost odvolacího orgánu kladeny správním řádem.

Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením námitky ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud totiž bez dalšího konstatoval, že správní orgány posoudily tyto skutečnosti dostatečně, přičemž stejně jako správní orgány bagatelizuje vztah stěžovatele a jeho partnerky. Správní orgány však neposuzovaly dopady správního vyhoštění do stěžovatelova rodinného a soukromého života dostatečně individualizovaně a pouze paušálně uvedly, že tento zásah není nepřiměřený. Ačkoli městský soud poukazuje na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikaturu k němu, tento článek je dle stěžovatele nutno vnímat toliko jako minimální standard ochrany práva na rodinný a soukromý život.

Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, jak se soud vypořádal s námitkou směřující vůči nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí správních orgánů stran přiměřenosti prvoinstančního rozhodnutí. Má za to, že odůvodnění rozhodnutí nesplňují požadavky § 68 odst. 3 správního řádu.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu a vyjádřila přesvědčení, že byl její postup zcela v souladu s právními předpisy. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu bylo zjištěno, že dne 30. 1. 2015 byl stěžovatel kontrolován hlídkou policie České republiky, nebyl však schopen prokázat svoji totožnost. Byl proto hlídkou dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn. Následně bylo zjištěno, že je stěžovatel občanem Kazachstánu, t. č. nelegálně pobývající na území České republiky. Stěžovatel poprvé přicestoval na území České republiky dne 6. 1. 2012. Do 20. 12. 2012 pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 20. 12. 2012 si podal žádost o prodloužení povolení, řízení však bylo zastaveno. Rozhodnutí, kterým bylo odvolání stěžovatele zamítnuto, nabylo právní moci dne 31. 7. 2013. Tímto dnem skončilo stěžovateli oprávnění pobývat na území ČR. Stěžovatel žije s přítelkyní, občankou Uzbekistánu, která pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (s platností do 30. 9. 2015). Zjištěno bylo také, že v Kazachstánu žije stěžovatelova sestra, ke které se může vrátit, nicméně tuto možnost odmítá.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná rovněž na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58,

rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Nejvyšší správní soud také upozorňuje, že z jeho konstantní judikatury plyne že *„[o] vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.],* se *nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.*"

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací.

Těmto požadavkům rozsudek městského soudu vyhověl. Městský soud se řádně vypořádal se všemi stěžovatelem uplatněnými žalobními body a pouhý nesouhlas stěžovatele s jeho závěry ještě neznamená, že je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Vycházel-li městský soud ze správních rozhodnutí, jejichž argumentaci také převzal do svého odůvodnění, nelze mu rovněž ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, například ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, že *„[p]okud se krajský soud ztotožní s názorem žalovaného, nelze takový krok sám o sobě zapovědět, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časové úsporné zdlouhavě a týmiž slovy říkat totéž.*" V nyní projednávané věci navíc městský soud takto nepostupoval. Městský soud sám přednesl ucelenou argumentační linii a uvedl svá stanoviska k řešeným otázkám. Je však možno podotknout, že se argumenty soudu s argumenty žalované z velké části shodují, neboť městský soud na postupu správních orgánů neshledal žádná závažná pochybení.

Stěžejní otázkou celého řízení je, zda uložené správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a bylo tak na stěžovateli, aby řádně vylíčil kasační námitky [viz rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, v němž bylo uvedeno, že *„(ž)alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*"]. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že namítána pochybení správních orgánů, potažmo městského soudu, jsou stěžovatelem nastíněna pouze v obecné rovině, aniž by bylo konkretizováno, jakým

způsobem bylo do stěžovatelovy právní sféry, tedy do jeho soukromého a rodinného života, nepřiměřeně zasaženo. Nejvyšší správní soud se tedy může uplatněnými námitkami zabývat rovněž toliko v obecné rovině.

Stěžovatel namítá, že se městský soud relevantně nevypořádal s jeho námitkou nedostatečného odůvodnění žalovaného rozhodnutí, aniž by však uvedl, v čem mělo toto pochybení žalované spočívat. Nejvyšší správní soud tak obecně uvádí, že městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a neshledal jej ani nepřezkoumatelným, ani nezákonným, jak bylo namítáno. Žalovaná řádně vypořádala všechny stěžovatelovy námitky a řádně odůvodnila, proč považuje prvostupňové rozhodnutí za zákonné. Nejvyšší správní soud pro přezkoumání tohoto rozhodnutí dospěl ke stejnému závěru jako městský soud.

Stěžovatel již v žalobě namítal, že se správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaná, nedostatečně zabývaly přiměřeností zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tuto jeho námitku městský soud vyvrátil, a to na stranách 3 a 4 napadeného rozsudku, když dospěl k závěru, že oba správní orgány tento zásah posuzovaly a hodnotily, a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, proč se nejedná o zásah nepřiměřený. Navíc stěžovatel v žádné fázi správního, resp. soudního, řízení konkrétně neuvedl, proč by se mělo jednat o nepřiměřený zásah. Poukazoval pouze na to, že má v České republice přítelkyni a chce tady zůstat. Ačkoli má stěžovatel za to, že městský soud bagatelizuje jeho vztah s partnerkou, není tomu tak. Tuto skutečnost vzaly do úvahy jak správní orgány, tak městský soud. Městský soud navíc stěžovatele upozornil na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která koresponduje také s judikaturou soudu zdejšího, že *„[p]okud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“* (srov. rozsudek ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ani správní orgány, ani městský soud nezpochybňovaly existenci vztahu stěžovatele s jeho partnerkou, která měla v České republice povolení k pobytu po dobu studia. Tento vztah však začal až v únoru roku 2014, tedy v době, kdy stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně a byl si této skutečnosti vědom. Nejvyšší správní soud tak zcela aprobuje závěry městského soudu, že byla přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele správními orgány vyhodnocena správně a odůvodněna dostatečně. Správní orgány vážily na jedné straně zájem státu na ochraně veřejného pořádku a na straně druhé zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, přičemž dospěly k závěru, že vyhoštění stěžovatele na dobu jednoho roku nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práv.

K poslední stěžovatelově námitce stran nedostatečného odůvodnění správních rozhodnutí ohledně přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí a tím porušení § 68 odst. 3 správního řádu, Nejvyšší správní soud opět konstatuje, že se tato námitka vede pouze v obecné rovině, a proto jí lze také vypořádat toliko obecně. Již městský soud na straně 4 napadeného rozsudku citoval judikaturu zdejšího soudu (rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34), dle které platí, že není třeba, aby se správní orgán výslovně

vyjadřoval ke všem jedenácti kritériím podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nicméně nelze předjímat případný dopad některých kritérií na dopad rozhodnutí. Správní orgány se dle Nejvyššího správního soudu přiměřeností dle uvedeného ustanovení zabývaly dostatečně. Posuzovaly nejen vztah stěžovatele s jeho partnerkou, nýbrž zohlednily také jeho zdravotní stav, věk, dobu legálního a nelegálního pobytu na území České republiky, jeho vazby v České republice i v Kazachstánu, kde žije jeho sestra, se kterou stěžovatel udržuje vztah, zabývaly se také integrací stěžovatele do České společnosti i jeho možnostmi si zde legálně vydělat na živobytí. Nejvyšší správní soud má za to, ostatně stejně jako městský soud, že se správní orgány přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění zabývaly zcela dostatečným způsobem. Ani tuto námitku tak zdejší soud neshledal důvodnou.

Pokud jde obecně o porušení § 68 odst. 3 správního řádu, tedy nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, lze uvést, že správní orgány uvedly, jaký skutkový stav vzaly za rozhodný a jak uvážily o pro věc zásadních skutečnostech. Nejvyšší správní soud tak má za to, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaná, dostatečně odůvodnily své závěry, proč a na jakou dobu má být stěžovatel vyhoštěn a řádně odůvodnily rovněž to, proč neprovedly důkaz výslechem jeho partnerky. Žalovaná a správní orgán prvního stupně proto podle Nejvyššího správního soudu přihlížely ke všem konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, ještě neznamená, že tím porušily základní zásady správního řízení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 – 41). Městský soud proto v tomto ohledu nijak nepochybil.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu